

Pregó de la Festa de Sant Romà

Pregoner: Jordi Soler i Font

Data: 13 de novembre de l'any 1992

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

Jordi Soler

La mirada del periodista estiuejant

Jordi Soler i Font va néixer a Les Fonts de Terrassa el 16 d'abril de 1938. Va passar set anys de la seva infantesa i joventut en col·legis religiosos.

A l'Institut Ausías March de Barcelona va aprendre a detestar el llatí a través d'una sinistra professora. El buit educacional l'ompliria llegint llibres d'aventures protagonitzades per herois indestructibles.

Quan va acabar la mili va començar a interessar-se per la fotografia i en aparèixer la revista Presència es va fer càrrec, juntament amb Lluís Bonaventura i Sebastià Martí, de la informació gràfica.

El 1969 va treballar a Madrid, on va confeccionar la publicació Cointra Press.

Més tard, Jordi Soler va tornar a Girona i va començar a lliurar tires del Sísif a El Punt. Ara mateix és responsable d'aquesta tira còmica, d'uns encreuats dominicals, d'una columna d'opinió setmanal i d'entrevistes a fons a Presència, que alterna amb reportatges profusament il·lustrats per ell mateix.

Des de fa molts anys té una estreta vinculació amb Lloret de Mar ja que n'és un estiuejant habitual.

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

Prego

Benvolgudes autoritats, benvolguts lloretencs, benvolguda gent forastera que vol participar, també, d'aquestes jornades aparentment tardanes de festa major.

Consultant antigues cròniques, i titllo d'antiga la documentació datada entre els anys 1920 i 1925, he pogut saber que a les darreries del segle XVIII, la vila va créixer de manera espectacular gracies al desenvolupament de la marina mercant i el comerç amb Amèrica. I he sabut, també, que quan aital activitat va desaparèixer, Lloret va decaure, i amb l'ensulsiada s'extingiren les drassanes i, quasi paral·lelament, la indústria del calat i de la blonda. Els informes de la primera meitat dels anys 20 a que al·ludeixo ho especifiquen, i en faig transcripció textual pel que té, segons com es miri, de paradoxa: «Avui s'ha reanimat, gràcies a la concurrència d'estiuejants i a la puja dels terrenys». Mireu si devia ser important la revifada –i continuo atenint-me a vells papers que m'he llegit - que els lloretencs de l'època del xarleston i d'entreguerres disposaven d'un hospital atès per germanes josefines amb renda, escoles públiques i particulars, comunitats de maristes, concepcionistes i del Cor de Maria, sindicat agrícola, orfeó, casinos -en plural-, teatre i dos cinemes. En l'aspecte febril sobresortien les . fàbriques de taps de suro -els boscos de l'entorn tenien més alzines que no pas pins-, les de generes de punt, la ceràmica i el blanqueig de cera, feina que hem de suposar perfectament legal. L'atenció, a Lloret de Mar es trobava el manicomi particular més antic d'Espanya -ja en aquell temps!-, conegut coma *Torre Lunatica*, fundat pel metge i escriptor Francesc Campderà, un dels dos únics fills il·lustres que la meva informació atorga a la vostra vila (l'altre és l'heraldista Francesc Piferrer). Però, ai las!, com molt bé sabeu, l'edifici que fou reputadíssim centre de llunàtics hisendats va desaparèixer no fa gaire del terme municipal -i no per art d'encantament- en el transcurs d'una sola nit, diguem que de lluna plena, per fer més passador l'inqualificable -o requalificat- malencert. I, és dar, qui diu el manicomi diu els alzinars i els boscos de pins i altres especies, destruït fa força temps abans perdonar pas a tota mena de sucosos engendres: urbanitzacions indiscriminades, hotels abominables, edificis d'apartaments que recorden caixes de sabates foradades, xalets fets al gust de gent estraperlista, etcètera, etcètera. Ai, turisme, quants crims es cometen a la teva salut, avui dia una mica delicada, per cert! Ara bé, que a ningú no espanti ni esgarrifi aquest ominós preàmbul, perquè no n'hi ha per tant. De fet, esmenta desastres d'altres temps i, amb calculada pietat, silenciarà aquells horrors i misèries que serien imputables al present. Això és un pregó de festes , no una agenda de despropòsits lliurada al jutge de guàrdia, de manera que la referència als aspectes negatius de la vostra historia ha de considerar-se un crit d'atenció, una veu d'alerta que pretén mantenir-vos desperts i espavilats davant les forces del mal, prou conegudes per aquests encontorns.

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

Ciutadans de Lloret: celebren que és Sant Roma amb gresca i xerinxola després d'haver pensat durant tot l'estiu. Es tracta, ja ho he dit quan començava, d'unes festes un pel endarrerides, si es comparen amb les dates usals d'altres commemoracions i revetlles que, per treure el màxim profit de la climatologia, hom procura que s'esdevinguin en època de xafogor. Però ni el retard ni el temps més aviat fresquet que ens acompanya treuen alegria i lluïment a una setmana que us heu guanyat a pols i amb més mèrit que ningú. Perquè si durant l'estiu érem molts els qui ens dedicàvem al lleure i la folgança, vosaltres treballàveu dia i nit per garantir-nos, precisament, un oci satisfactori i confortable; un oci com Déu mana, tanmateix. I ara que l'estiu ja és fora, vull donar-vos les gràcies per les atencions rebudes; vull agrair-vos, de tot cor, que les puges dels preus amb prou feines ens hagin maltractat les escurades butxaques, us reconec, en nom dels estrangers, que no poden fer-ho, l'esforç que representa haver après, només en quatre dies, la llengua dels poloneses i el dir dels hongaresos. I sobretot, gràcies per haver aconseguit que les hordes teutones, cridaneres, borratxes, polloses i rotaires, emigressin cap a inferns turístics més idonis i escaients. Sí, em sembla del tot digne i de justícia estricta treure'm el barret davant tan amplia, necessària, salutífera i oportunitatíssima neteja. Ja se sap, a vegades convé fer dissabte encara que sigui dimecres o dijous. O 1991 o 1992. Un altre aspecte que voldria agrair, i que no puc perquè raons tècniques m'ho impedeixen, és l'eradicació dels tristament celebres *trileros*. Bé, les raons tècniques ja podeu imaginar-les: els hàbils ensarronadors encara fan temporada en el vostre digníssim municipi, i això no és bo. I no és bo perquè degrada, i molt, la imatge de Lloret. Aquests individus donen un toc massa pinxo a una població que, malgrat tots els canvis, continua conservant l'esperit que li infongueren antics llinatges i senyorívols prosàpies. Aquí es respira, per més que horripilants i mastodòntics edificis hagin suplert els entranyables habitatges deis qui tornaren rics de les Amèriques, un cert sabor colonial, però mediterrani, que li confereix llustre; un llustre que per molt que embrutis no se'n va (més endavant insistiré en el tema). Aleshores no convenen segons quines indústries de l'estratagema, tan poc exemplificants, tan de barri baix. Que l'estafa i el robatori, si han de produir-se, ocorrin en ambients més adequats, i no al carrer, i amb víctimes tan propiciatòries com magres de butxaca. Em consten les dificultats legals que hi ha per esbandir la plaga, i he vist campanyes en les quals els candorosos eren advertits dels greus perills. Vull dir que no en culpo el municipi ni els seus agents de l'ordre, que fan tot el que poden. Altres forces hi ha que tal vegada, si volguessin ... Però es diria que més aviat s'hi entenen perquè comparteixen llenguatge i tarannà.

Bé vaja, no emboliquem la troca, ni fugim d'estudi; perquè el motiu d'aquest pregó no és altre que el d'enaltir la festa grossa, i aquest nunci es perdria en cròniques negres i disquisicions de mal compaginar amb danses i gatzara. Una festa grossa que enguany comença després d'un ralli internacional i abans d'un altre esdeveniment, definible potser a llarg

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

termini, conegut coma «Lloret Prestigi». Jo us commino a passar-vos-ho bé, com he dit abans, però, ep, molta atenció!, sense desatendre excessos ni disbauxes, perquè el projecte festiu és curt i cal viure intensament cada segon de gresca. Balleu, mengeu, beveu . . . i no dormiu, per més que la son us aclapari. Si encara no fa un mes, o quinze dies, vetllàveu circumspectes perquè la parròquia es diverti, també serà just i equitatiu, i és ben igual que no sigui saludable, que ara passeu la nit en blanc fent marrinxa, bacanal i escàndol. Pequeu, si això us agrada, que de massa treballar es perden costums entretinguts i s'obliden vicis tan macos i simpàtics. Sí, lloretencs, amics, entrem en unes jornades de Festa Major que no poden desapropiar-se, tot i que, com ja deveu haver llegit en el programa, l'alcalde digui que tampoc no es tracta de llençar la casa per la finestra.

I quan arribi la feina a la qual us heu compromès, que no us abandoni l'alegria. Treballeu, això sí, amb freda i calculada parsimònia; vull dir que no cal que l'entusiasme us porti a l'exageració i a la fatiga: si suara us parlava d'un projecte curt, vet aquí que el de «Lloret Prestigi» té tota la pinta de ser un projecte a llarg termini. Alegria per no defallir i temps al temps perquè s'esdevinguin feliços resultats. A més, que caram, qui diu que avui mateix Lloret no té prestigi? És clar, que en té! No veieu que hi ha coses que mai no podran desaparèixer? Malgrat tots els desastres que la frisança especuladora i el tèrbol afany de lucre ocasionaren, la històrica Loredó és viva, i com hi ha món que té crèdit i preponderància. Potser sí s'havien esgarriat algunes pautes, i fagots i violins xerricaven una mica. Però l'orquestra és aquí, els músics sou vosaltres: jo crec que «Lloret Prestigi» no és res més que una ordenació de partitures i una afinada general dels instruments. Només que la solfa és delicada i exigeix una interpretació de gran virtuosisme, en la qual cada nota soni clara, amb el to que li pertoca i en el moment precís.

Digníssimes autoritats, senyores i senyors, donem per acabada l'assemblea; que cadascú s'aixequi del seu lloc i vagi ràpidament a riure i a divertir-se. I que no especuli amb el futur fins que no s'hagi tret de sobre paperets, serpentines i ressaca: és festa, companys, i les festes sempre han de celebrar-se. Salut i fortuna, lloretencs!